

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 49. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123824096/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Taage gik os gennem Marv og Ben. „Det er nok ilde fat her,“ sagde Drengen; „jeg kunde jo gerne forsøge paa at naa over til Byen efter Hjælp, men inden jeg kommer tilbage, er vist Hjælpen forsvunden.“ „Du har Ret i det,“ sagde jeg, men i Grunden vidste jeg ikke selv, hvad jeg sagde. Man tænker saa meget i et saadant Øjeblik, som man først bagefter husker, men som ikke altid har været fornuftigt tænkt. Jeg tænkte saaledes lige straks paa en Baad, men hvor skulde man faa saadan en fra, og desuden, hvad kunde det nytte? Saa tænkte jeg paa mit eget Forlis, og hvordan jeg selv havde klaret mig, og saa syntes jeg, at det kunde disse Folk ogsaa gøre. Saa vilde jeg lige til at lade Drengen forsøge paa at naa ned til Byen over Klipperne, for at prøve Mandskabet ved Redningsapparaterne, men imidlertid var Skrigene efterhaanden blevne svagere og svagere, og da jeg nok vidste, at Hjælpen først kunde komme om et Par Timer, maatte jeg rigtignok sande Drengens Ord, at det saa vilde være forsvunden. Som jeg saadan stod og ikke vidste, hvad jeg skulde gøre, erindrer jeg tydeligt, hvordan der kom en Række voldsomme Vindstød, hvis Mage jeg maaske aldrig har oplevet, og som formelig kastede os omkuld. Efter disse brødede og larmede Brændingen der ude i Mørket ligesom en Hoben af Lucifers egne Børn, der var undslupne det allermørkeste Sted; det salte Skum stod os i Ansigtet ligesom den tætteste Regn; Klipperne drenede under os, og vi foldede uvilkaarlig paa samme Tid vore Hænder, og tænkte med Angst og Gru og med en inderlig Bøn paa dem, der, at regne efter Skrigenes Ophør, nu næppe behøvede menneskelig Hjælp mer.

Saadan stod vi en Stund uden at mæle et Ord, og lyttede ængsteligt efter, om vi ikke kunde høre nogen Stønnen eller Jamren fra Mennesker, der maaske endnu kunde være i Live. Men der var ingen Ting hverken at se eller høre. Saa begyndte Drengen at rulle Tovet op, og derpaa sagde han ganske rolig, idet han rakte mig Enden af Linnen: „Det værste af Stormen maa nu være forbi; jeg skulde synes, at hun er falden flere Streger mere vestlig, og hun kan ikke blive ved at blæse saa haardt efter den sidste Overhaling. Læg mig Linnen om Livet, og laan mig din Stage der; jeg kunde have Lyst til at krybe lidt længer ned for at se, om der dog ikke skulde være kommen en eneste i Land.“

Det var som sagt en stor og stærk Dreng. Jeg gav ham derfor uden Betænkning Tovet om Livet og Baadshagen i Haanden, satte mig ned i en Revne mellem to Stene, med Benene stemte imod et Klippestykke og med den anden Ende af Tovet om Livet, og et Par Sekunder efter var han forsvunden i Mørket.

Skønt jeg er vis paa, at det kun varede nogle Minutter, kan jeg dog forsikre Dem, at den Ventetid var lang. Jeg firede stadig paa Tovet,

idet jeg holdt igen af alle Kræfter, saa længe Stramningen varede. Af Anstrængelse værkede mit Hoved, som om der var glødende Ild i det, men jeg mærkede det knap; jeg firede og holdt igen, indtil Stramningen hørte op, — saa stak jeg alt det Tov fra mig, jeg havde, indtil der ikke var mere tilbage end akkurat det Halvstik, jeg havde gjort om Livet. Derpaa bandt jeg Klædet igen til Retten om Hovedet og lyttede efter. Vejret var ganske rigtig stillet noget af; Brændingen dundrede endnu mod Stenene, men Vinden hylede ikke nær saa stygt som tilforn. Det begyndte ogsaa at lysne lidt der ude i Taagen, og man kunde allerede skimte Genstande rundt omkring. Pludselig blev der rykket i Tovet, og jeg hørte Drengens Stemme, der raabte, at jeg skulde komme ned. I et Nu havde jeg Tovet af mig og var ude over Klippen; jeg bed mig fast som en Kat i Revner og Sprækker, og naaede ogsaa lykkelig de nederste Skær. Der laa Drengen og højede sig over noget, der var lænet op mod en Sten. Vandet strømmede helt op til Knæerne, hver Gang Søerne brød ind imod mig; jeg vidste, at det gjaldt om at holde fast, naar Strømmen løb ud efter igen, og jeg holdt fast. „Skynd Dig og kom straks med Brændevinsflasken,“ raabte han, „her er en lille Dame, som laa tværs for en stor Sten ind imod Land. Hun er nok alene om det.“ Jeg rakte ham Flasken og kiggede rundt til alle Sider. Der var intet uden Vand og Klipper og nogle ganske enkelte Vragstumper, der nu og da stak frem af det hvide Skum. Jeg havde et Par Gange fat i nogle af disse Stumper, der forekom mig at ligne menneskelige Væsner, men jeg indsoa snart, at det var bedst saa hurtigt som muligt at bjærge den ene, vi var sikker paa, saa meget mere som det igen kom med Byger og Tykning, og vi havde en farlig Opstigning, der nødvendigvis fordrede den Smule Lysning, som for Øjeblikket fandtes. Der var naturligvis ikke Tale om at se, hvem vi havde for os. Ung og fin maatte hun være, for hun var saa let som en Fjer at løfte paa, naar man fraregnede Tyngden af de vaade Klæder. Drengen sagde, at det nok maatte være en meget fin Dame, siden hun slet ikke havde villet tage en eneste Draabe Brændevin til sig, men det mente jeg dog snarere laa i den simple Grund, at hun var aldeles bevidstløs, den Stakkel. Det var underligt nok at tage paa saadan et skrøbeligt lille Væsen; men op maatte vi jo, og det kom vi da ogsaa endelig, skønt rigtignok med saa megen Besvær, at jeg var mere død end levende, da vi havde naaet Huset og lagt hende paa Sengen, hvor Drengen plejede at sove. Saaret i mit Hoved var sprunget op undervejs, og Blodet løb i Strømme ned over Hals og Skuldre. Jeg mærkede, at Kræfterne snart vilde svigte mig, men lige til det sidste hjalp jeg dog Drengen med at rulle og gnide hende i uldne Tæpper, efter at vi havde skilt hende af med saa meget af det vaade Tøj, som vi to Mandfolk syntes

kunde passe sig. Ved Lyset, som vi fik tændt, kan jeg netop huske, at jeg saa' det dejligste Ansigt, som en Sømand nogensinde fik at se. men saa kunde jeg heller ikke mere, og ligesom Døren gik op, og jeg saa' den gamle, der blev staaende forbavset i den, kæntrrede jeg og gik rundt som en Hvalfisk, der har faaet Harpunen. Der laa jeg da, og — ja, nok er det, at der laa jeg, — og nu har jeg fortalt Dem om det Forlis."

Den gamle Sømand brød kort af. Med Haanden for Panden, skyggende imod Lampeskæret, og med den stumpede Pibe mellem de tæt sammenknebne Læber sad han nogen Tid ganske stille, som om disse i faa Ord sammentrængte Begivenheder udfoldede sig i hans Erindring og kastede Skygger over hans Tanke i deres fulde, mørke Bredder. Derpaa saa' han hen til mig med et underligt Blik, som om han ventede det Spørgsmaal, der utvivlsomt vilde komme, men som han maaske lige saa gerne vilde have undgaaet.

Jeg spurgte da, men fortrød næsten øjeblikkelig, at jeg havde spurgt. Med fugtige Øjne og en sitrende Haand tog han Billedet fra Bordet, og holdt det længe ud fra sig i udstrakt Arm, saaledes som gamle Folk pleje at læse Skrift; og som om Skriften, han læste, indeholdt for megen Vemod, til at han turde læse den til Ende, skød han hastig Portrættet ned i Bordskuffen og begyndte atter at fortælle, men i en underlig fraværende Tone, adspredt, som om han henvendte sig til en udenfor det snevre Kammer, ikke ulig en gammel ossiansk Barde, der i taagede Omrids besynger Skyggerne paa Bjergene eller hen over det stormende Hav.

„Hvordan det saa gik hende, og hvem hun var, vilde De jo vide. Mageløs dejlig var hun, siger jeg Dem; men det behøver jeg for Resten ikke at sige Dem, for det har De jo selv set af Skilderiet der. — Jeg var den af os to, der laa længst til Køjs efter den Tur. Saarefeberen var kommen, og jeg var nok efter Doktorens Mening saa godt som paa Vejen til Afmønstring, men hun plejede mig, da hun selv var bleven rask, og jeg har da hende at takke for, at jeg holdt det gaaende, — hvis ellers det er nogen Tak værd.

Jeg husker godt, at det var en Morgen, da jeg første Gang vaagnede med nogen Klarhed om, hvad der var passeret. Hun sad ved Vinduet og syede eller læste, og da hun mærkede, at jeg rørte mig, rejste hun sig op, og kom hen til mig. De skulde have set hende, da hun takkede mig for sin Frelse, som hun paastod, at hun skyldte mig, naagter jeg fortalte, at det egentlig var Drengen, der havde gjort det altsammen. De skulde have hørt hende fortælle om Skibbrudet, om hendes brave Onkel, Kaptajnen, der havde kæmpet som en Mand for at redde hende, men var bleven revet bort af en Sø, netop som han havde faaet klamret sig fast til en Klippe med hende i Armen.